Ἔτος Α'. Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἰουνίου 1890 Ἀριθ. 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ
10 ΛΕΠΤΑ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η ΦΥΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Ἐν Ἑλλάδι, ἐτησία Δρ. 6
» » ἑξάμηνος » 4
Ἐξ ωτερικοῦ ἐτησία Φρ. 10
» » ἑξάμηνος » 6

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ Βόρειος Πόλος.— Ἡ ἐλευθέρα πάγων θάλασσα.— Αἱ πολικαὶ χῶραι, ὑπὸ Φ. Π. —**Περὶ τῆς νέας θεραπείας τῆς ἀταξίας τοῦ νευρικοῦ συστήματος** (μετὰ εἰκόνος), ὑπὸ Ἱπποκράτους. — **Ἐπιστημονικαὶ προφητεῖαι,** ὑπὸ Φρίκ. — **Ὁ παπποῦς διαβάζει τὴ «Φύσι»** (συνέχεια καὶ τέλος), ὑπὸ Ροῦ. — **Ἡ Σωσάννα Ραμὼ** (ἐπιφυλλὶς) μετὰ εἰκόνων, Maurice de Fos.— **Τίς ἡ αἰτία τῆς ἁλμυρότητος τῆς θαλάσσης.** — **Ἠχώ·** Θήρα πανθήρων. Ὠοφάγος. Τὰ ἀποστάγματα τῶν ἀνθέων. Διάρκεια ζωῆς. Ὁ κοκκίτης. Κληρικὸν πλοῖον. Ἡ πολυμελεστέρα ἡγεμονικὴ οἰκογένεια. — **Ἡ ὁμοιότης τῶν συζύγων.** — **Ἡ ἄδικος ἐπίθεσις** (μετὰ εἰκόνος). — **Λύσεις αἰνίγματος.— Αἰνίγματα.** — **Ἀνταποκρίσεις τῆς «Φύσεως».**

Ο ΒΟΡΕΙΟΣ ΠΟΛΟΣ

Ἡ ἐλευθέρα πάγων θάλασσα. — Αἱ πολικαὶ χῶραι.

Ὡς ἀνεφέραμεν ἔν τινι προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ, πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ γίνῃ ἡ ὑπὸ τοῦ Nansen τολμηρὰ καὶ ἀποτελεσματικὴ διοργανωθεῖσα μεγάλη ἐκδρομὴ πρὸς τὸν βόρειον πόλον, καὶ ἡ παντὶ σθένει κατάκτησις αὐτοῦ. Ἤδη δέ, ἃς ἐξετάσωμεν ἐν ἐφικτῇ λεπτομερείᾳ τὰ κατὰ τὴν ἐκδρομὴν ταύτην, καὶ τὰς περιβαλλούσας τὸν πολυμέριμνον πολύφημον καὶ πολύστονον ἐνταῦτῳ τοῦτον πόλον χώρας, ὑπὸ ἔποψιν φυσικήν.

Τί ζητοῦσι περὶ τὸν βόρειον πόλον ; Τὴν ἐρώτησιν ταύτην πάντες ἀποτείνουσι μετ' ἀπορίας.

Βεβαίως πλούσιαι χῶραι δὲν περιβάλλουσι τὰ ἀρκτῶα ταῦτα μέρη, οὐδὲ κρύπτονται τοιαῦται ἐν τοῖς μυχοῖς αὐτῶν, ἀλλὰ μᾶλλον πάγοι κοινοί, καὶ αἰώνιοι πάγοι, ἔρημοι γαῖαι τεθαμμέναι ὑπὸ τὰς χιόνας καὶ ὑπὸ τοὺς πάγους, μεγαλοπρεπῆ φυσικὰ φαινόμενα καὶ ἐνίοτε τρομακτικά, συχνότατα βόρεια σέλα,—τὸ ἄγνωστον τέλος, —ἰδοὺ τί ἕλκει τοὺς φυσιοδίφας πρὸς αὐτόν. Συνεπῶς οὐδέποτε ὁ ἡμέτερος κόσμος θὰ συγκοινωνήσῃ μετὰ τούτου, λόγῳ ἐμπορικῶν σχέσεων, πολὺ δὲ περισσότερον πρὸς τοὺς δυστυχεῖς καὶ ἀθλίους Ἐσκισμώους, τὸν βρωμερώτερον τῶν λαῶν, ὅστις κατοικεῖ παρ' αὐτόν. Τὰ δὲ πολυάριθμα ζῶα τῶν ἀποκλήρων τούτων μερῶν τοῦ Βορρᾶ, οὐδαμῶς δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν εἴς τι, διότι ἡ θήρα αὐτῶν δὲν εἶναι ποσῶς ἐπικερδής. Ὥστε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν σοφῶν δὲν ἔγκειται ἐκεῖ.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκδρομῆς ἀνήκουσιν ἐντελῶς τῇ κυριαρχούσῃ ἐπιστήμῃ.

Τὸ πρῶτον ζήτημα ὅπερ ἀπασχολεῖ τοὺς φυσιοδίφας, εἶνε ἡ ἀνακάλυψις ἐν τῷ βορείῳ πόλῳ θαλάσσης ἀπηλλαγμένης πάγων. Ὑπάρχουσιν ἢ οὐ, ἐν ταῖς βορειοτάταις χώραις ἐκτάσεις κατεχόμεναι ὑπὸ θερμοκρασίας ἥττον ψυχρᾶς τῆς τῶν περιβαλλόντων ταύτας μερῶν ; Μετὰ τὴν παρέκβασιν δὲ ἐκ τῶν ἐπισεσωρευμένων τούτων πάγων, τῶν ταινιωδῶν τούτων φραγμῶν, οἵτινες ἀποτελοῦσι παμμεγέθη ζώνην περὶ τὸν πόλον, θὰ ἦνε δυνατὸν νὰ πλεύσωσιν ἐν ἐσωτερικῇ τινι πλευσίμῳ θαλάσσῃ ; Τοῦτο εἶναι τὸ κυριώτερον πρόβλημα τὸ ὁποῖον καταγίνονται ἰδίως νὰ λύσωσιν.

Διὰ νὰ φθάσῃ τις τὸν βόρειον πόλον, τρεῖς ὁδοὶ φαίνονται αἱ μᾶλλον προσιταί, τὰ προσπλεύσιμα παράλια τοῦ Spitzberg, αἱ διώρυγες αἵτινες λούουσι τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Γροϊνλανδίας, καὶ ὁ πορθμὸς τοῦ Bering, ἤτοι ἡ μὲν ἄνωθι τῆς Βορείου Ἀμερικῆς, ἡ δὲ ἄνωθι τῆς Νορβηγίας, καὶ ἡ τρίτη ἄνωθι τῆς Σιβηρίας, διὰ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Bering. Ἡ Γερμανία καὶ ἡ Σουηδία, φαίνεται, προτιμῶσι τὸ πρῶτον τῶν δρομολογίων τούτων. Οἱ ἀμερικανοὶ θαλασσοπόροι καὶ οἱ ἄγγλοι θεωροῦσιν εὐνοϊκωτέραν τὴν ὁδὸν τῆς Γροϊλανδίας, ἣν πρότερον διέβησαν ὁ Kane, ὁ Hayes καὶ τόσοι ἄλλοι ναυτικοί. Τέλος δὲ ὁ Γάλλος Γουστάβος Λαμπὲρτ ἐπεχείρησε νὰ φθάσῃ τὴν ἐλευθέραν πάγων ζητουμένην θάλασσαν διὰ τῆς νέας ὁδοῦ τοῦ πορθμοῦ τοῦ Bering.

Ἴσως αἱ ἀνωτέρω ὁδοὶ ἅπασαι νὰ ἄγωσι πρὸς τὸν πόλον, ἀλλὰ τὸ βεβαιότερον ὅμως εἶναι δυστυχῶς, ὅτι κίνδυνοι ἀνήκουστοι περιστοιχίζουσιν ἐν γένει ἁπάσας.

Τῇ ἀληθείᾳ δέον νὰ ᾖ τις πεπροικισμένος δι' ἰσχυροτάτης ἐνεργείας, θελήσεως καὶ αὐταπαρνήσεως, καὶ νὰ ᾖ λίαν εἰδικὸς καὶ ἀποφασιστικὸς θαλασσοπόρος, ἵνα ἀντιμετωπίσῃ μετὰ ψυχραιμίας καὶ ψυχικῆς γαλήνης τοιούτους φραγμοὺς καὶ δυσχερείας. Λέγεται ὅτι ὁ κίνδυνος ἐξασκεῖ γοητείαν καὶ ἀληθὲς θέλγητρον. Τὸ βάραθρον ἕλκει. Οὕτως ὁσάκις ἐγνωστοποιήθη ἡ εἴδησις νέας τοιαύτης θαλασσοπλοΐας πρὸς τὸν πόλον, αὐθωρεὶ μυριάδες τολμητιῶν προσεφέρθησαν μετὰ σπουδῆς νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὰς ἀρκτικὰς ταύτας ἐκδρομάς.

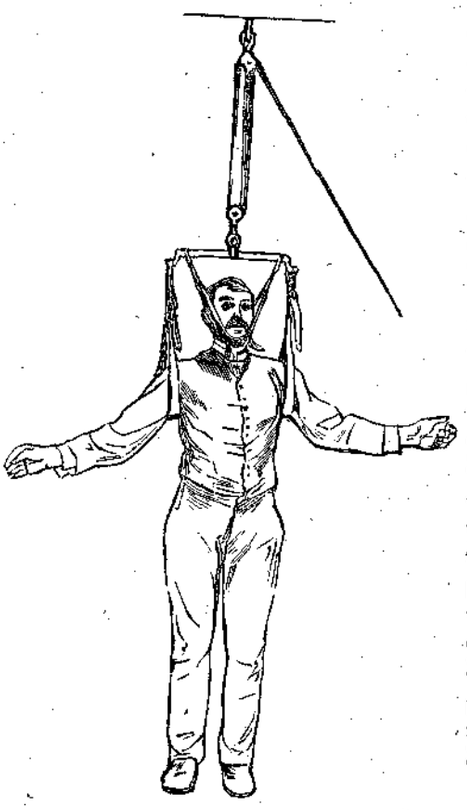

Νέα θεραπεία τοῦ νευρικοῦ συστήματος.

Φαντασθῆτε ἀπεράντους χιονοσκεπεῖς πεδιάδας ἐκτυλισσομένας ὑπὸ ὁμιχλώδη οὐρανόν, ἄνευ ἄλλης φυτικῆς ὑπάρξεως ἢ τῆς τῶν λαχάνων καὶ βρύων, καὶ ζῶα τινὰ διεσπαρμένα τῇδε κἀκεῖσε· ἄρκτους, φώκας, νήσσας, ἱππελάφους, καὶ ἰδίως κύνας, οἵτινες ζῶσιν ἀναμὶξ μετὰ τῶν αὐτοχθόνων καὶ εἶναι ἐξίσου νοήμονες ὅσον οἱ κύριοί των.

Τὰ μᾶλλον περίεργα ἀντικείμενα καὶ τὰ ἐπιβλητικὰ φαινομενα, ἅτινα συναντᾷ τις ἐκεῖσε, εἶναι τὰ μεγαλοπρεπῆ φυσικὰ θεάματα, ἰδίως τὸ βόρειον σέλας, καὶ τὰ ἐπιμήκη ὄρη τῶν πάγων. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, ὁ ὁρίζων ἐκεῖ γίνεται πυριφλεγὴς καὶ πορφυροῦς· λαμπραὶ δὲ ταινιοειδεῖς ραβδώσεις ἐξελίσσονται αἰφνηδίως ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σκότους τῆς νυκτός, καὶ ἐν τῷ ἅμα παμμεγέθης φωτεινὴ ἀψὶς φέρουσα τὰ πλέον ἰδιότροπα λαμπρὰ σημεῖα ἐκτείνεται σπινθηροβολοῦσα. Τὸ φαινόμενον τοῦτο μεταβάλλεται βαθμηδὸν εἰς ἐξαίσιον θάμβος, ὁ δὲ εὐρὺς θόλος τοῦ οὐρανοῦ γίνεται κατάπυρρος καὶ πυριφλεγὴς συνεπιφέρων γενικὴν πυρκαϊὰν ἐν ὅλῃ τῇ περιβαλ-

λούση θέᾳ. Οἱ ἀστέρες ὠχριῶσιν ἐνώπιον τῆς ἀνταυγείας ταύτης, ὡς συμβαίνει κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, εἰς δὲ τὸ βάθος τοῦ κοκκινωποῦ τούτου φωτός, συγχέονται ἅπαντες οἱ χρωματισμοί. Κιτρινωπαὶ καὶ κυαναῖ φωτειναὶ ταινίαι διαλάμπουσιν ἐν τῷ μεταξὺ πρὸς στιγμήν, παίζουσιν ἐν μέσῳ τοῦ γενικοῦ πυρός, καὶ εἶτα χώνονται ἐν τῷ ἀπείρῳ θάμβει. Θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι παρευρίσκεται εἰς αἰφνήδιον μετασχηματισμὸν τῆς γηΐνης σφαίρας, ὅτι ὁ οὐρανὸς καίεται, καὶ ὅτι ἡ πυρκαϊὰ θὰ καταβρώσῃ τὸ πᾶν ἐν τῇ γιγαντιώδει αὐτῆς φορᾷ.

Ἡ ἀνταύγεια τῶν ποικίλων τούτων χρωμάτων, λέγει ὁ Δόκτωρ Hayes, εἶναι ἀληθῶς ἀξιοθαύμαστος. Τὰ φανταστικὰ σχήματα τῶν ἀπειραρίθμων ὀρεινῶν πάγων ἀπομεμονωμένων καὶ μή, ἀνταανακλῶσιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἡ δὲ φεγγοβολοῦσα αὐτῶν κορυφὴ δι' ἀμυδρᾶς λάμψεως ὑπενθυμίζει τὰ ἐρυθρὰ χρώματα ἅτινα ἐπιβάλλονται τοῖς ἐν Νεαπόλει μνημείοις ὑπὸ τὴν πυρὰν τοῦ Βεζουβίου. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τέλος τῶν ὀρέων, ἐπὶ τῆς λευκῆς ἐπιφανείας τῶν κατεψυγμένων ὑδάτων, ἐπὶ τῶν ὀξυκορύφων βράχων, τὸ φῶς λάμπει, σβέννυται καὶ ἀνάπτει ἐκ νέου, σχηματίζον σύνολον ὅλως ἰδιότροπον καὶ περίεργον.

Τὸ βόρειον σέλας εἶναι ἐν ἑνὶ λόγῳ μαγικὸν καὶ λαμπρὸν θέαμα, μὴ ἐνέχον ἀφ' ἑτέρου οὐδένα κίνδυνον, ἐνῶ τὰ παγετώδη ὄρη εἰσὶν ἀεννάως ἕτοιμα νὰ καταπέσωσι, διότι πλέοντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων, μετακινοῦνται ὑπὸ τῶν θαλασσίων ρευμάτων, καὶ ἀπειλοῦσιν ἀπαύστως νὰ σᾶς καταπλακώσωσιν ὑπὸ τὸν φοβερὸν αὐτῶν ὄγκον.

Τὰ πλοῖα σχηματίζουσι διοδον διὰ μέσου τῶν φοβερῶν τούτων πάγων, καὶ ἂν ποτε οὗτοι πέσωσιν ἐπ' αὐτῶν, ἀλλοίμονον, τὰ κατασυντρίβουσι καὶ τὰ ἐξαφανίζουσιν.

Ὁ κ. Γουστάβος Λαμπέρτ ἐξηγεῖ ὡς ἀκολούθως τὸν σχηματισμὸν τῶν πλευστῶν τούτων ὀρέων, ἅτινα ταξειδεύουσιν ὡς γιγαντιαῖα φαντάσματα διὰ μέσου τῶν ἀρκτικῶν θαλασσῶν.

«Μόλις ἐγειρομένου τοῦ ἀνέμου, τὰ πάντα κατασυντρίβονται καὶ μετατρέπονται εἰς μικρὰ τεμάχια, παραγομένου ἐν ταὐτῷ τοῦ ἀξιοθαυμαστοτέρου θεάματος ὅπερ δύναταί τις νὰ ἴδῃ. Ἕκαστον δὲ τεμάχιον διαλυόμενον, περιβάλλεται δι' ἐλαχίστης ποσότητος γλυκέος ὕδατος, ἀσχέτου πρὸς τὸ τῆς θαλάσσης. Τότε, αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου περιβάλλουσι διὰ τῶν χρωμάτων τῆς ἴριδος ὅλα τὰ κελλίδια τὰ ὑπὸ τοῦ ὕδατος σχηματιζόμενα, παράγουσιν ἐπὶ ἐκτεταμένης κλίμακος τὸ φαινόμενον τῶν κεχρωματισμένων δακτυλίων τοῦ Νεύτωνος, καὶ ἀντανακλῶσιν ὅλα τὰ χρώματα τοῦ ἡλιακοῦ φάσματος, μετὰ τοσαύτης ζωηρότητος καὶ χάριτος, ὥστε τὸ θάμβος ἀποθαμβόνει καὶ κουράζει τοὺς ὀφθαλμούς. Νομίζει τις προς στιγμὴν ὅτι ἡ φύσις ὁλοκληρος παίζει καὶ χαίρεται λικνιζομένη ἐν τῇ τρυφερότητι καὶ δροσερότητι τοῦ ὕδατος.

Ἐδῶ εὕρηνται τὰ μόρια τῶν ὀρεοειδῶν κατεψυγμένων πάγων. Ἐντεῦθεν οὗτοι λαμβάνουσι τὴν γένεσίν των. Ἐὰν τότε ἐπέλθῃ ψυχρὸς ἄνεμος, πάντα τὰ μικρὰ ταῦτα τεμάχια πήγνυνται, καὶ αἴφνης ἡ θάλασσα καταλαμβάνεται ἐπὶ ἐκτετεταμένων ἀποστάσεων, καὶ οὕτω τὸ πᾶν μεταβάλλεται εἰς παγετώδη φύσιν. — Ὁπότε δὲ πάλιν ἐπικρατῶσιν οἱ ἰσχυροὶ καύσωνες τοῦ Ἰουνίου, τὸ πᾶν ἀποσυντίθεται καὶ διαλύεται διὰ τῆς ἐπερχομένης παγετορραγίας, ἧς τὰ λείψανα ἀποτελοῦσι τὰ παμμεγέθη πάγη.

Τὰ τοιαῦτα πάγη συνήθως ἔχουσι κολοσιαίας διαστάσεις. Κατεμετρήθησαν τινὰ καὶ ὑπελογίσθησαν εἰς 100 καὶ 200 μέτρα ὕψος ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν τῶν ὑδάτων, καὶ 1000 μ. πυκνότητα. Ὁπόταν δὲ οἱ ἐπιβάλλοντες οὗτοι ὄγκοι εὑρίσκωνται ἐν τισι θερμογόνοις περιστάσεσι, διαλύονται, διαρρήγνυνται ἐνίοτε ἀποτόμως, κατασυντρίβονται εἰς μύρια τεμάχια μετὰ ἰλιγγιώδους κρότου, ὃν αὐτόπται μάρτυρες ἀντιπαρέβαλον πρὸς ἐκπυρσοκρότησιν πολλῶν ἑκατοστύων πυροβόλων.

Τοιαύτη εἶναι ἡ κατάστασις τοῦ βορείου πόλου καὶ ἡ ἐπιδιωκομένη λύσις τοῦ προβλήματος, ὅπερ ὁ Nansen προετοιμάζεται νὰ πραγματοποιήσῃ.

Φ. Π.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ

ΤΗΣ ΑΤΑΞΙΑΣ ΤΟΥ ΝΕΥΡΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Τὸ πάλαι ἐθεράπευον τοὺς νευροπαθεῖς διὰ βοτάνων, τὴν σήμερον ὅμως ἡ φαρμακευτικὴ ὑπεχώρησεν εἰς τὴν μηχανικὴν καὶ ἡ θεραπεια γίνεται διὰ τῆς ἀναρτήσεως ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, ὡς ἐμφαίνεται ἐν τῇ ὄπισθεν εἰκόνι ἡμῶν. Τοῦτο ἤδη εἶναι ἐν χρήσει ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐγένετο ἀντικείμενον σπουδαίας συζητήσεως παρὰ τῷ ἐπιστημονικῷ κόσμῳ.

Πρῶτος ὁ ἀνακαλύψας τὴν θεραπείαν ταύτην εἶναι ὁ Γούστωφ Μοτσουκόσκη ἐξ Ὀδησσοῦ, καὶ ἀπὸ τοῦ 1883 ἐδημοσιεύθη ἔκθεσις τῆς θεραπείας τῆς νόσου ταύτης, ἥτις προσβάλλει σοβαρῶς τὸν μυελὸν, καὶ ὁ ἀσθενὴς δὲν δύναται νὰ κρατηθῇ εἰς τοὺς πόδας του καὶ νὰ κάμῃ οὐδὲ ἓν βῆμα χωρὶς νὰ πέσῃ. Αἰσθάνεται τέλος ἑαυτὸν εἰς ἐντελῆ παραλυσίαν.

Οἱ ἀμερικανοὶ πρακτικοὶ ἰατροὶ ἐκρέμων τοὺς τοιούτους παραλύτους ἵνα περιδέσωσι τὸ σῶμα αὐτῶν. Τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν δοκτορα Μοτσουκόσκη ἵνα ἀνακαλύψῃ τὴν μέθοδόν του. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης θεραπείας ὑπῆρξαν εὐχάριστα, διότι ἐπὶ 18 ἀσθενῶν ἅπαντες, λέγεται, ἐθεραπεύθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον.

Τὸ νέον μηχάνημα τῆς ἀναρτήσεως συνίσταται εἰδικῶς ἀπὸ στερεᾶς ράβδου φερούσης εἰς τὰ ἄκρα αὐτῆς τοὺς τρεῖς δερματίνους κρεμαστῆρας. Οἱ δύο πρῶτοι χρησιμεύουσι διὰ τὴν ἐκ τῶν βραχιόνων ἀνάρτησιν τοῦ σώματος, ὁ δὲ τρίτος εἶναι διὰ τὴν κεφαλήν, καὶ φέρει δύω θυλακώσεις, ἐξ ὧν ἡ μία τίθεται ὑπὸ τὴν σιαγόνα καὶ ἡ ἄλλη ὑπὸ τὸν αὐχένα. Μετὰ τὴν τοποθέτησιν τοῦ ἀσθενοῦς ἐντὸς τῶν κρεμαστήρων, αἰωρεῖται βαθμηδὸν, καὶ οὕτω διατελεῖ ἐντελῶς ἀπὸ τῶν βραχιόνων καὶ τῆς κεφαλῆς κρεμάμενος.

Ὁ ἀσθενὴς μένει εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἐπὶ ἡμισυ περίπου λεπτὸν τῆς ὥρας, καὶ μετὰ δοκιμασίαν πλέον ἢ ἧττον διαρκῆ ἀναλόγως τῆς παθήσεως αὐτοῦ, ὑποβάλλεται εἰς ἀναπαυσιν. Ἡ δοκιμασία τῆς περιέργου ταύτης αἰωρητικῆς θεραπείας ἐξακολουθεῖ καθ' ἑκάστην.

ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΙ

Ἐν τῇ συνεδριάσει τῇ γενομένῃ ἐν Παρισίοις κατὰ τὴν ἐγκαινίασιν τῆς διεθνοῦς τηλεγραφικῆς Συνδιασκέψεως, ὁ κ. Jules Roche, ὑπουργὸς τοῦ Ἐμπορίου, ὑπέμνησεν ὅτι, ὁ κ. Κάρολος Bourseul πρῶτος προανήγγειλε καὶ ὑπέδειξε τὴν ἐφεύρεσιν τοῦ τηλεφώνου.

Ἰδοὺ δέ, τί ἀναφέρει τὸ περὶ τούτου ὑπόμνημα τοῦ κ. Bourseul, τὸ γραφὲν ἐν ἔτει 1854.

« Φαντάσθητε νὰ ὁμιλῇ τις παρά τινι ἀρκούντως παλλομένῳ πίνακι, ὥστε νὰ μὴ ἀπόλλυσιν οὐδεμίαν τῶν ὑπὸ τῆς φωνῆς παραγομένων ἀναπάλσεων, καὶ ἡ πλὰξ αὕτη ν' ἀποκαθιστᾷ καὶ διακόπτῃ κατὰ διαδοχὴν τὴν μετά τινος ἠλεκτρικῆς στήλης συγκοινωνίαν· ἐν ἀποστάσει δέ τινι, ἐὰν ἔχητε ἕτερόν τινα τοιοῦτον πίνακα, ὅστις ν' ἀναπαράγῃ ταὐτοχρόνως καὶ ἀκριβῶς τὰς αὐτὰς ἀναπάλσεις, ὁ τρόπος οὗτος τῆς μεταβιβάσεως, μὴ ἀπαιτῶν οὐδενὸς εἴδους μηχάνημα ἢ μίαν στήλην, δύο παλλομένας πλάκας, καὶ ἓν μεταλλικὸν σύρμα, ὅπερ νὰ συνδέῃ ταύτας, θὰ ἤρκει νὰ μεταβιβάζῃ ἀπὸ τόπου τινὸς εἰς ἕτερον τὴν φωνήν. Ἀναντιρρήτως δὲ τότε, θὰ ἐγκαταλείψωμεν τὸν κατὰ γράμμα τηλεγραφικὸν τρόπον τῆς μεταβιβάσεως, καὶ ὅτιδήποτε καὶ ἂν συμβῇ, ἐν οὐχὶ ἀπομεμακρυσμένῳ μέλλοντι, εἶνε βέβαιον, ὅτι αἱ λέξεις ταὐτοχρόνως θὰ μεταβιβάζωνται ἐν ἀποστάσεσι διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ. Τὰ δὲ πειράματα, ἅτινα ἐπὶ τούτῳ ἐπεχείρησα, μ' ἔπεισαν ἀρκούντως περὶ τῆς εὐποιοῦς λύσεως τοῦ προβλήματος τούτου».

Ἂν μὴ θελήσωμεν νὰ παραδεχθῶμεν τ' ἀνωτέρω ὡς ἀρχὴν μιᾶς ἐφευρέσεως, δὲν θὰ δυνηθῶμεν ὅμως νὰ μὴ συγκατατεθῶμεν εἰς τὴν σύμπτωσιν εὐφυοῦς προρρήσεως, ἢ εἰς τὴν ὕπαρξιν ἐπιτυχοῦς προφητείας. Ἐν τούτοις ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ὁ κ. Graham Bell πρῶτος κατεσκεύασε καὶ ἐπραγματοποίησε τὸ πρῶτον τηλέφωνον, καὶ αὐτὸς θεωρεῖται ὁ πρῶτος ἐφευρέτης αὐτοῦ.

Οὐχ ἧττον παρομοίας προφητείας ἀπαντᾷ τις οὐχὶ σπανίως ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τῶν σοφῶν, τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν φιλολόγων. Οὕτως, ὁ κ. Λουδοβίκος Pauliat, ἐν τῷ ποιήματι αὐτοῦ Intermediaire des chercheurs et des curieux, ἀναφέρει χωρίον τι ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Cyrano de Rergerac εἰλημμένον,, καθ' ὃ οὗτος ἐν ἔτει 1650 ἀπεφάνθη περὶ τοῦ κατορθωτοῦ τῆς κατασκευῆς φωνογράφου. Ὁ Cyrano οὗτος ἐν τῷ συγγράμματι αὐτοῦ «Ταξείδιον εἰς τὴν Σελήνην» λαμβάνει δύο θαυμάσια βιβλία ἀπὸ τῶν κατοίκων τοῦ δορυφόρου ἡμῶν, ἅτινα τίθενται ἐν κυτίῳ, χρησιμεύοντι ἐν ταὐτῷ καὶ ὡς κάλυμμα. Ἰδοὺ δὲ τί περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, λέγει ὁ μυθιστοριογράφος τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος :

«Ἅμα ἠνέῳξα τὸ κυτίον, εὗρον ἔντινι θέσει, δὲν ἠξεύρω καλά, μέταλλόν τι ὁμοιάζον πρὸς τι τῶν ὡρολογίων ἡμῶν, πεπληρωμένον ἐκ, δὲν ἠξεύρω τί εἴδους, μικρῶν ἐλατηρίων καὶ ἀνεπαισθήτων μηχανημάτων. Ἦτο τῇ ἀληθείᾳ βιβλίον, ἀλλὰ βιβλίον θαυμάσιον, τὸ ὁποῖον δὲν εἶχεν οὔτε φύλλα, οὔτε χαρακτῆρας, ἀλλὰ βιβλίον τέλος, ἐν τῷ ὁποίῳ διὰ ν' ἀναγνώσῃ τις οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι περιττοί, διότι μόνον τῶν ὤτων ἔχει χρείαν. Ὁπόταν δὲ ἐπιθυμήσῃ τις νὰ ἀναγνώσῃ, δένει διὰ πολλῆς ποσότητος ποικίλων εἰδῶν μικρῶν νεύρων τὸ μηχάνημα τοῦτο, εἶτα στρέφει τὴν βελόνην πρὸς τὸ κεφάλαιον τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ ἀναγνώσῃ, ταὐτοχρόνως δὲ ἐξέρχονται, ὡς ἐκ στόματος ἀνθρωπίνου ἢ μουσικοῦ ὀργάνου, ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ διάφοροι καὶ εὐδιάκριτοι ἦχοι, οἵτινες χρησιμεύουσιν εἰς τὴν ἔκφρασιν τῆς διαλέκτου τῶν κατοίκων τῆς σελήνης ».

Ὁ Cyrano de Rergerac προεῖπε καὶ τὴν ἀνακάλυψιν τῶν ἀεροστάτων, καὶ προανήγγειλεν ὡσαύτως τὴν ἀνακάλυψιν τῶν δορυφόρων τοῦ Ἄρεως πρὸ τῆς ἀνακαλύψεως αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀστρονόμων. Σχετικῶς τοῖς ἀνωτέρω, ὁ πολὺς καὶ εὐφυὴς Ναβὰρ ἐπροφήτευσεν ὡς ὁ Cyrano τὸ θαυμάσιον μηχάνημα τοῦ Ἐδισῶνος. Ἰδοὺ δὲ τί ἀναφέρεται περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ «Ἀπομνημονεύματα ἑνὸς Γίγαντος».

« Διεσκέδαζον, κοιμώμενος ἐξυπνος, πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, γράφων, ἔν τινι ἀγνώστῳ γωνίᾳ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀψηφῇ ὁ ἀνὴρ τίποτε, καὶ ὅτι θὰ εὑρεθῇ πρωΐαν τινὰ κάποιος ὅστις θὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὸν παραγωγὸν τοῦ ἤχου—τὸ φωνόγραφον—ἤτοι ἀντικείμενόν τι, εἴδους κυτίου, ἐν ᾧ θὰ προσηλῶνται καὶ θὰ διατηρῶνται αἱ μελῳδίαι, ἀπαραλλάκτως ὡς συμβαίνει εἰς τὸν σκοτεινὸν θάλαμον, ὅστις συλλαμβάνει καὶ κρατεῖ τὰς εἰκόνας ».

Ὁ Ναβὰρ ὑποτίθησιν ὅτι τὸ φωνόγραφόν του θὰ δύναται νὰ παρουσιάζηται ἔν τινι οἰκογενείᾳ, ἥτις μὴ δυνηθεῖσα νὰ παρευρεθῇ εἰς μελόδραμά τι, θὰ δύναται ν' ἀκούῃ τὰς ἀοιδούς, ὧν ἡ φωνὴ πρότερον θὰ συλλέγηται καὶ τοποθετῆται ἐντὸς τοῦ φωνογράφου, καὶ θὰ ἐκτιμᾷ τὴν ἀξίαν τῶν ὑτοκριτῶν».

Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ παραστήσῃ τις καλλίτερον τὸ θαυμάσιον ὄργανον, ὅπερ οὕτως ἐβαπτίσθη πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν πρὸ τῆς ἐμφανίσεώς του ;

Φρέκ.

Ο ΠΑΠΠΟΥΣ ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΤΗ «ΦΥΣΙ»

(συνέχεια καὶ τέλος)

Πλησιάσαντες δὲ ἐσταμάτησαν πρὸ αὐτοῦ, ὅτε τέλος ἠναγκάσθη ὁ πάππος ὑπὸ τῆς πείνης νὰ ἐγερθῇ, καὶ νὰ καθήσουν ὅλοι περὶ τὴν τράπεζαν νὰ φάγουν.

Ἐνῷ δὲ ἔτρωγον καὶ παρ' ἐλπίδα ὁ πάππος δὲν ὡμίλει, ἀλλὰ πάντοτε ἐφαίνετο σύννους καὶ ἐσκέπτετον, οἱ τρεῖς ἔγγονοι αὐτοῦ δὲν ἐτόλμων νὰ τὸν ἀνησυχήσωσι, ἀλλὰ παρετήρουν μετ' ἀπορίας καὶ θαυμασμοῦ τὸ γλυκὺ καὶ σοβαρὸν αὐτοῦ πρόσωπον.

Τέλος ἡ Μαρία, ὡς τολμηροτέρα τῶν μικρῶν αὐτῆς ἀδελφῶν, τὸν ἐναγκαλίζεται, καὶ ἀσπαζομένη αὐτὸν εἰς τὸ μέτωπον·

— Παπποῦ, τῷ λέγει, τί διαβάζεις τόσον πολὺ εἰς τὴν Φύσιν ;

— Τίποτε, παιδί μου, τίποτε, μοῦ ἀρέσει.

— Μὰ τί πρᾶγμα ; τί ἔχει καὶ σοῦ ἀρέσει ;

— Αἱ ζουγραφαιΐς, νά, αἱ ζωγραφαιΐς, λέγει αἴφνης ὁ Τάκης, δὲν εἴδαμε προχθὲς μαζύ, Ἀνδρέα, τὸ γαϊτανάκι ποῦ χορεύουνε μὲ τὰ γαϊδούρια ;...

— Ναί, παιδιά μου, ἀπαντᾷ, ὁ πάππος, αἱ ζουγραφαιΐς, μοῦ ἀρέσουν. Ἔχει τὸ γαϊτανάκι, τὰ ρόπαλα, κάτι μεγάλα λεοντάρια, καρᾶδια, λύκους, καὶ ἐκεῖνο τὸ θηρίο ποῦ τρώγει τὰ κακὰ παιδιά. Ξέρετε, τὰ βλέπω, γιατὶ σὰν ἤμουνα μικρὸς καὶ κακὸ παιδί, μὲ τρώγανε καὶ μένα. Τώρα τὰ βλέπω καὶ τὰ θυμοῦμαι. καὶ φοβοῦμαι ἀκόμη.

— Γιὰ νὰ τὰ ἰδοῦμε παπποῦ, ἐπαναλαμβάνει ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Μαρία.

— Ἀ! ὄχι, γιατὶ θὰ σᾶς φᾶνε.

— Εἶνε, χαρτί, παπποῦ, δὲν εἶνε θηρία, κράζει ὁ Τάκης.

— Γιὰ νὰ τὰ δοῦμε. προσθέτει ἐν ταὐτῷ ἡ Μαρία.

— Γιὰ νὰ δοῦμε τὴ Φύσι, ἐπαναλαμβάνει καὶ ὁ Ἀνδρέας παρακλητικῶς.

Ὁ πάππος ἐκάμφθη τέλος, ἐξάγει τὴν Φύσιν ἐκ τοῦ θυλακίου του, καὶ τοποθετεῖ τὰ ὀμματοϋάλιά του ἐπὶ τῆς μεγάλης αὐτοῦ ρινός. Πλὴν ἀντὶ νὰ ἐξηγήσῃ τι περὶ αὐτῆς εἰς τοὺς ἐγγόνους, ἢ νὰ τοῖς δείξῃ τὰς ἐν αὐτῇ ὑπαρχούσας εἰκονογραφίας, θέτει τὴν Φύσιν ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ ἐν ταὐτῷ ἐπακουμβῶν διὰ τῶν ἀγκώνων του ἐπ' αὐτῆς, καὶ στηρίζων τὴν κεφαλήν του ἐπὶ τῶν δύο αὐτοῦ χειρῶν, ἤρξατο ἀναγινώσκων μετὰ προσοχῆς καὶ ἀδιαφορίας, ὡς ἂν ἦτο μόνος, καὶ ἐντελῶς δι' ἑαυτόν.

Οἱ ἔγγονοί του μάτην ἀναμείναντες ἐπὶ μακρόν, παρετήρουν ἀλλήλους μετ' ἀπορίας, καὶ ἐν τέλει ὡς παιδία βαρυνθέντες.

— *Ὁ παπποῦς διαβάζει τὴ Φύσι*, ἐψιθύρισαν ταὐτοχρόνως ὅλοι.

Ἡ Μαρία ἐννοήσασα τότε ὅτι ἐπὶ ματαίῳ ἀνέμενον·

— Παπποῦ, τῷ λέγει, νὰ ὑπάγωμεν νὰ παίξωμεν ἔξω ;

Ὁ πάππος δὲν ἀπαντᾷ, τὰ δὲ παιδία σιγαλῶς καὶ ἀκροποδητὶ ἐξῆλθον τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ μόλις εὑρέθησαν μόνα, ἤρξαντο νὰ γελῶσιν ἰσχυρῶς καὶ ἐν χαρᾷ, τρέχοντα καὶ πηδῶντα πρὸς τὴν πλατεῖαν τοῦ χωρίου, ἐνῷ ταὐτοχρόνως, ἐτραγῴδουν·

Ὁ παπποῦς διαβάζει τὴ Φύσι, τὶ γαρά !
Καὶ δὲν μᾶς δέρνει πλιά, τρὰ λά, λὰ λά, λὰ ρά.

Ἐν τῷ ἅμα εὑρέθησαν ἔξωθι τοῦ χωρίου, καὶ ἐπορεύθησαν πρὸς τὸ παρακείμενον δάσος, ὅπου ἤρχισαν νὰ κόπτωσι ξύλα καὶ νὰ κυνηγῶσι τὰς πεταλούδας. Εἶτα δὲ κατῆλθον πρὸς τὸν μικρὸν παρακείμενον ρύακα, ἔνθα μὲ λίθους καὶ ξύλα ἐφόνευον τοὺς βατράχους καὶ τὰς καραβίδας, προξενοῦντες θόρυβον μέγαν καὶ καταστροφὴν εἰς τοὺς κατοίκους τούτους τῆς ρομάντζας, φωνάζοντες καὶ ἀλλαλάζοντες ὡς νικηταὶ μεγάλης μάχης.

Ὁ ἱδρὼς ἔρρεεν ἤδη ἐπὶ τοῦ προσώπου ὅλων, τὰ ἐνδύματα αὐτῶν ἦσαν καταλασπωμένα καὶ κατεσχισμένα, ἀπέπνεον δὲ ἅπαντες ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῆς ζέστης, ὅτε ἡ Μαρία τοῖς λέγει ἀπελπιστικῶς·

— Ὁ παπποῦς ἔρχεται.

Ἐν τῷ ἅμα καὶ οἱ τρεῖς στραφέντες πρὸς τὸ μέρος ὅθεν πραγματικῶς ἤρχετο, καὶ ἰδόντες αὐτόν, ἐσκυθρώπασαν διὰ μιᾶς, ἀφῆκαν χαμαὶ τοὺς λίθους καὶ τὰ ξύλα τὰ ὁποῖα ἐκράτουν, καὶ ἐστάθησαν ἀκίνητοι ὡς ἀγάλματα. Ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Τάκης ἐκρύβησαν ὄπισθεν τῆς Μαρίας.

— Βρὲ τί κάνετε ἐδῶ, τοὺς ἐρωτᾷ ἀποτόμως, πλὴν οὐχὶ καὶ ὡς πρότερον ἀγρίως καὶ δέρων διὰ τῆς χειρὸς ἢ τοῦ ξύλου χωρὶς νὰ ζητῇ ἐξηγήσεις, ὁ πάππος.

Οὐδεὶς ἀπαντᾷ.

— Βρὲ τί κάνετε, ἐδῶ; ἐπαναλαμβάνει ὁ γέρων.

Οὐδεὶς ἀπαντᾷ.

— *Διαβάζουμε τὴ Φύσι*, κράζει αἴφνης ὁ Τάκης ἐν ἀπορίᾳ.

Ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐγέλασαν κρυφίως καὶ πεφοβισμένως, ὁ δὲ γέρων μειδιάσας, ἐκάθισεν ἐπί τινος μικροῦ βράχου παρὰ τὸν ρύακα, καὶ ἀκουμβῶν ἐπὶ τῆς ράβδου του διὰ τοῦ ἀγκῶνος, ὡς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς πολλῆς μᾶλλον ἀναγνώσεως τῆς Φύσεως ἢ τοῦ δρόμου :

— Ἐλᾶτε, κοντά μου, τοῖς λέγει.

Τὰ παιδία ἐπλησίασαν πεφοβισμένα καὶ ἐντρεπόμενα ὡς ἐκ τῆς ἐλεεινῆς καταστάσεώς των.

— Μὴ φοβεῖσθε, ἐξακολουθεῖ ὁ πάππος, ἐγὼ ἄλλαξα κεφάλι παιδιά, δὲν θὰ κτυπῶ πλέον, τώρα σᾶς ἀγαπῶ.

Ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀνέπνευσαν, ὁ δὲ Τάκης ἐρωτᾷ τὸν πάππον :

— Ποῦ ἔχεις τὴ Φύσι ; παππού ;

— Ἀκοῦστε, βρὲ παιδιά, τοῖς λέγει, νὰ σᾶς πῶ, γιατὶ δὲν κτυπῶ πλέον, καὶ γιατὶ διαβάζω τὴ Φύσι, ἀφοῦ μ' ἐρωτήσατε στὸ τραπέζι. Ἀφοῦ εἰς ἐσᾶς ἔκαμεν ἐντύπωσι ποῦ μὲ ἐβλέπετε τόσῳ διαφορετικόν, εἰς ἐμὲ μοῦ ἐφάνη περισσότερον παράξενον, καὶ ἀφοῦ μ' ἐρωτήσατε εἰς τὸ τραπέζι καὶ ἐφύγετε κρυφὰ κρυφὰ ὁ ἕνας κατόπιν τοῦ ἄλλου, ὅλοι σας, ἐγὼ ἐδιάβασα καλὰ καλὰ ὅλη τὴ Φύσι, ἐκάθησα κατόπιν καὶ ἐσυλλογιζόμουνα τόσην ὥρα, γιὰ νὰ μάθω καὶ ἐγώ, γιατὶ ἄλλαξα καὶ ἔγεινα ἀπὸ τόσον κακός, τόσον καλὸς τώρα, καὶ τὸ νῦρα, καὶ ἦλθα νὰ σᾶς τὸ 'πῶ.

— Ἄ! ναί, πές μας, παππού, ἀνέκραξαν ὅλοι μετὰ χαρᾶς ἀνεκφράστου.

— Ναί, νὰ σᾶς τὸ πῶ, διότι καὶ σεῖς θὰ μεγαλώσετε καὶ θὰ γεράσετε, καὶ πρέπει νὰ τὰ ξεύρετε αὐτὰ τὰ πράγματα, διὰ νὰ μὴν πάθετε τὰ ἴδια, καὶ διότι ἂν ἦσθε κακοὶ ἄνθρωποι καὶ δὲν ἀλλάξητε κεφάλι, κακὸ τέλος θὰ 'δῆτε.

Ἡ Μαρία, ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Τάκης μὲ στόμα ἀνοικτὸν καὶ ὦτα τεντωμένα ἵσταντο ὄρθιοι πρὸ τοῦ γλυκυτάτου ἤδη καταστάντος γέροντος, καὶ ἤκουον μετὰ προσοχῆς χωρὶς νὰ χάσωσιν οὐδὲ λέξιν τί θὰ τοῖς ἔλεγεν ὁ πάππος των.

— Λοιπόν, παιδιά μου, ὅποιος δὲν ξεύρει γράμματα, καὶ δὲν διαβάζει εἶναι κακὸς ἄνθρωπος, καὶ ὁ κακὸς ἄνθρωπος ξεθυμαίνει εἰς βάρος τοῦ ἄλλου, δηλαδὴ θέλει ὅλο νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κτυπᾷ, πῶς τάχα κάτι κάνει, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ σπουδὴ καὶ ἡ ἀνατροφὴ ποῦ ἔμαθε. Ἐγὼ ἀπὸ μικρὸς δὲν ἔμαθα γράμματα, δὲν τὰ ἀγαποῦσα, δὲν εἶχα κεφάλι, καὶ ἔμεινα στραβός. Δὲν ξεύρω ὅμως γιατὶ καὶ τὰ γράμματα αὐτὰ μοῦ προξενοῦσαν ἀηδίαν. Ὁσάκις ἔπιανα νὰ διαβάσω, ἢ ἔβλεπα νὰ διαβάζουν, μοῦ ἐφαίνετο ὅτι ἐξερνοῦσα καὶ τὸ ἔκοβα λάσπη, σὰν καὶ σεῖς τώρα, καλὴ ὥρα, στὸ ποτάμι. Ὅταν δὲ ἐμεγάλωσα, σὰν νὰ ἤθελα νὰ γνώριζα καὶ ἐγὼ γράμματα, ἀλλὰ πάει πλέον, 'πέταξε τὸ πουλί, δὲν ἦτο καιρὸς οὔτε καὶ ἠμποροῦσα πλέον νὰ τὰ μάθω, τὰ διαβολεμένα. Τώρα δὲ ποῦ γέρασα, ποῦ θέλω τὴν ἀνάπαυσί μου, σὰν νὰ θελα νὰ διάβαζα καμμιὰ ἐφημερίδα, διὰ νὰ ἴδω τίποτε νέα, τίποτε πολιτικά, ἀλλὰ ποῦ γνῶσις, δὲν τοὺς νοιώθω αὐτοὺς τοὺς καλαμαράδες μὲ τὸ πῦξ καὶ τὸ κῖξ ποῦ γράφουν. Μοῦ φαίνεται πῶς κατάλαβα τώρα ἕνα πρᾶγμα, ὅτι δὲν τὰ γράφουν καλά, καὶ ἂς ξεύρουν καὶ γράμματα, διότι δὲν τοὺς νοιώθω... Πῶς ὅμως ἐννοῶ τὴ Φύσι;

Μία 'μέρα ἄκουσα νὰ λένε γιὰ τὴ Φύσι καὶ γιὰ μιὰ Σουσάνα Ῥαμώ, καὶ ἐπειδὴ τὴ γυναῖκά μου τὴ λέγανε Σουσάνα, μωρέ, εἶπα, ὕστερα ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρόνια μὲ θυμήθηκε ; Ζήτησα ἕνα φύλλο ἀπὸ τὸ φίλο μου τὸν Κ.... νὰ 'δῶ τί πρᾶγμα εἶναι αὐτὴ ἡ Φύσι, καὶ τί νὰ σᾶς πῶ, βρὲ παιδιά, τὴν ἐδιάβασα σχεδὸν ὅλη, ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ κάτι πιστημονικά, ποῦ βέβαια δὲν ἤτανε γιὰ μένα, καὶ τὴν ἐχώνεψα σὰν λουκούμι. Ὡραῖα πράγματα ποῦ γράφει! καὶ σὰν νερὸ τὰ λέει, ποῦ εὐχαριστεῖται τινάς, ἀπὸ τέτοια γλῶσσα. Ἀμέσως λοιπὸν ἐγράφτηκα συνδρομητής, καὶ τὴ διαβάζω τώρα τακτικά.

— Ὅλο τὴ Φύσι θὰ διαβάζῃς τώρα παππού, ἐρωτᾷ περίεργος ὁ Τάκης.

— Ναί, παιδί μου, ὅλο τὴ Φύσι, γιατὶ τὴν ἐννοῶ.

— Μὰ πές μας παππού, τί γράφει ; τί εἶναι αὐτὰ τὰ ὡραῖα πράγματα ποῦ ἐννοεῖς τόσο καλά.

— Νά, γράφει γιὰ χίλια δύο πράγματα, ἤγουν πῶς γίνεται κανεὶς καλὸς ἄνθρωπος, πῶς κερδίζουν χρήματα πολλά, πῶς ἔγεινεν ὁ κόσμος, πῶς ἔγειναν καὶ ἀπέθαναν οἱ μεγάλοι, καλοὶ καὶ κακοὶ ἄνθρωποι, καὶ τόσα ἄλλα. Καὶ τὸ καλήτερον γιὰ μένα, γράφει τὴν ἱστορία μιᾶς γυναικός, ποῦ τὴν λέγανε Σουσάννα, σὰν καλὴ ὥρα τὴ μακαρίτισσα γυναῖκά μου, ποῦ ἤτανε καὶ 'κείνη θεὸς συγχωρέσῃ την δασκάλα, καὶ τῆς μοιάζει σὲ ὅλα, ὡς καὶ εἰς τὰ κουνούπια, ποῦ δὲν μποροῦσε ἡ καϋμένη νὰ τὰ ὑποφέρῃ, καὶ ἐσηκώνετο τὴν νύκτα καὶ τὰ κυνηγοῦσε μὲ τὸ κερί, καὶ σὲ τόσα ἄλλα, ποῦ πιστεύω θὰ τὰ γράψῃ στὰ ἄλλα φύλλα της, ἡ Φύσι.

Νά, παιδί μου, γιατὶ ἐμαλάκωσε ἡ καρδία μου. Αὐτὴ ἡ χαριτωμένη Φύσι μὲ ἐμάγευσε, καὶ μ' ἔκαμε ἄνθρωπο, καὶ τώρα ὅλο θέλω νὰ τὴ διαβάζω.

. . . . . .

Τώρα ἀκοῦστε καὶ μιὰ τελευταία μου συμβουλή, ἂν θέλετε νὰ γίνετε ἄνθρωποι, νὰ μάθετε δύο γράμματα καὶ νὰ μὴ γίνετε κακοὶ ὡς ἐγώ. Νὰ διαβάζετε ἐκεῖνα τὰ βιβλία ποῦ τὰ καταλαβαίνετε, ποῦ σᾶς ἀρέσουν καὶ εἶναι τῶν δυνάμεών σας, καὶ ὄχι τὰ δύσκολα ποῦ προξενοῦν ἀηδίαν καὶ σᾶς κουράζουν ὅπως κακῶς κάμνοντας οἱ δασκάλοι σᾶς φορτόνουν μὲ φυλλάδες, ποῦ καὶ αὐτοὶ ζαλίζονται νὰ τὰς διαβάζουν, διότι νὰ ξεύρετε καλά, τὰ εὐχάριστα βιβλία κάνουν τοὺς καλοὺς καὶ γλυκεῖς ἀνθρώπους.

— Ζήτω ἡ Φύσις! λοιπὸν ἐφώναξαν περιχαρεῖς καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν των.

Ἔκτοτε ὁ πάππος ἔζη ἐν μεγάλῃ ἀγάπῃ καὶ ἡσυχίᾳ μετὰ τῶν ἐγγόνων του.

Ροῦς.

ΤΙΣ Η ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΑΛΜΥΡΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Πᾶσαι αἱ ἀκαδημίαι τῆς ὑφηλίου, πάντες οἱ σοφοὶ ὅλου τοῦ κόσμου δὲν θὰ ἠδύναντο ν' ἀποκριθῶσιν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην. Ἐὰν ἤθελέ τις νὰ ἀποτολμήσῃ μίαν ἐξήγησιν, ἠδύνατο νὰ εἴπῃ, ὅτι τὸ ὕδωρ ὅπερ καλύπτει τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς ἐν καταστάσει ἀτμώδει, ἔλαβε δὲ τελείως τὴν ρευστὴν κατάστασιν, κατόπιν διαδοχικῶν ἐξατμίσεων καὶ συμπήξεων, προελθουσῶν ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς θερμοκρασίας τοῦ γηίνου φλοιοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ σχηματισμοῦ του. Τότε ἀναμφιβόλως οἱ ἁλατώδεις ὄγκοι διελύθησαν ἐν τῷ γλυκεῖ ὕδατι μόλις συμπυκνωθέντι.

Ἀλλὰ πράγματι οἱ γεωλόγοι καὶ οἱ ναυτικοὶ ὁμολογοῦσι τὴν ἐντελῆ αὐτῶν ἄγνοιαν ἐπὶ τούτου. Ἡ ἁλμυρότης, ἄλλως, τῆς θαλάσσης ποικίλλει, εἴς τινας μὲν ἀκτὰς οὖσα ἰσχυροτάτη, ἀλλαχοῦ δ' ἀσθενεστάτη. Ἡ Λευκὴ καὶ ἡ Βαλτικὴ θάλασσα στεροῦνται πολλοῦ ἅλατος, ἐν ᾧ αἱ ἀκταὶ τῆς Προβιγκίας ἀφθονοῦσι τοιούτου. Ἡ τοιαύτη δὲ ποικιλία ἀπαντᾷ ὄχι μόνον εἰς τὰς θαλάσσας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς παραλίας. Οὕτω παρετηρήθη ὅτι πλοῖα ἐκ Τεργέστης καὶ Ἰταλίας ἀφίκοντο εἰς Salins d' Hyéres πρὸς προμήθειαν ἅλατος.

Ἡ μᾶλλον ἁλμυρὰ θάλασσα εἶναι ἡ Νεκρά, ἐφ' ἧς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα ἐπιπλέει ἄνευ τῆς βοηθείας τῶν βραχιόνων καὶ τῶν κνημῶν. Δυστυχῶς δὲν δύναταί τις νὰ λουσθῇ ἐν αὐτῇ, τῶν ἁλατωδῶν οὐσιῶν προξενουσῶν ἀνυπόφορον κνισμὸν (φαγοῦραν) καὶ δερματικὰ ἐξανθήματα.

Προσθετέον ὅτι ἡ χημεία παρὰ τὰς μεγάλας εἰς τὰς διαφόρους συνθέσεις προόδους αὐτῆς δὲν ἐπέτυχε τὴν κατασκευὴν θαλασσίου ὕδατος, ὅπως δὲν κατώρθωσε νὰ συνθέσῃ ὕδωρ τοῦ Βᾶλς ἢ Βισύ. Ἐπίσης ἡ χημικὴ σύνθεσις τοῦ μαγειρικοῦ ἅλατος δὲν εἶναι σταθερά.

Πάντοτε ἐπικρατεῖ τὸ χλώριον τοῦ νατρίου, συνοδευόμενον καὶ ὑπ' ἄλλων προϊόντων ἐν διαφόροις ποσότησι.

ΗΧΩ

ΘΗΡΑ ΠΑΝΘΗΡΩΝ

Περίφημος φονεὺς πανθήρων, ὁ Bombonnet, ἀπέθανεν ἐσχάτως ἐν Dijon, τῇ πόλει τῆς γεννήσεώς του, ἐν ἡλικίᾳ 74 ἐτῶν. Λαμπρὰ ἡλικία διὰ φονέα πανθήρων. Ἀληθῶς πρό τινων ἐτῶν εἶχεν ἀπόσχει τῆς τοιαύτης θήρας, ἔχων ὑπ' ὄψει ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταδιώκῃ τις τοὺς πάνθηρας ὅταν βαίνῃ πρὸς τὸ μοιραῖον τέρμα. Ὡς πάντες οἱ θηρευταί, ζωηρότατος, ἠγάπα νὰ διηγῆται τὰ κατορθώματά του. Ἐν τῇ κατοικίᾳ ἣν εἶχεν ἐν Dijon, ἐταξινόμησε μετὰ τέχνης τὰ δέρματα τῶν πανθήρων, οὓς ἐφόνευσε κατὰ τὴν ἐν Ἀλγερίᾳ μακρὰν διαμονήν του. Ἕκαστος αὐτῶν εἶχε τὴν ἱστορίαν του. Ὁ Bombonnet ἀνεμιμνήσκετο ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν καθ' ἣν τὸ ζῶον προσεβάλλετο ὑπὸ τῆς σφαίρας του. Ἐφύλαττε δὲ συνήθως διὰ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως δραματικώτατον ἐπεισόδιον. Ἦτο δὲ τοῦτο ἱστορία ἑνὸς πάνθηρος, ὅστις πληχθεὶς θανασίμως, ἐρρίφθη ἐπ' αὐτοῦ, τὸν ἀνέτρεψεν ἐπὶ χείλους κρημνοῦ, ὅθεν παρεμόνευσεν ὅπως μὴ προσβληθῇ ἐκ τῶν ὄπισθεν καὶ τῷ συνέτριψεν οὔτε ὀλιγώτερον, οὔτε πε-

MAURICE DE FOS

ΣΩΣΑΝΝΑ ΡΑΜΩ

(Συνέχεια)

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας διῆλθεν οὕτως ἡσύχως.

Περὶ τὸ ἑσπέρας δὲ ὅτε ὁ ἥλιος ἔκαιεν ἔτι δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς του καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐμεγεθύνετο κατὰ τὸν δίσκον αὐτοῦ, καθ' ἣν ὥραν ἐπρόκειτο νὰ δύσῃ ὄπισθεν τοῦ ὁρίζοντος, παρουσιάσθη ὁ ὑπηρέτης καὶ ἀνήγγειλεν, ὅτι τὰ πάντα ἦσαν ἕτοιμα πρὸς ἀναχώρησιν. Ἐν Ἑλλάδι, ἡ νὺξ διαδέχεται τὴν ἡμέραν σχεδὸν ἄνευ λυκόφωτος, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἁμαξηλάται ἐπὶ τῷ φόβῳ μὴ κατασυντρίψωσι τὰς ἁμάξας αὐτῶν, ἢ λούσωσι τοὺς ἐπιβάτας των ἐν τοῖς ὕδασι τοῦ Ἐρασίνου ποταμοῦ, ἀναγκάζονται νὰ διέλθωσι τοῦτον πρὶν ἢ καταλάβῃ αὐτοὺς ἡ νύξ. Ἀφοῦ δὲ τὸν διαβῶσι, διατρέχουσι τὴν μεγάλην ἀπὸ Ἄργους εἰς Ναύπλιον ὁδόν, ἄνευ πλέον φόβου τινός.

— Ν' ἀναχωρήσωμεν, λέγει τότε ὁ λοχαγός, ὑποπτευόμενος ὅτι μία τοσοῦτον καυστικὴ ἡμέρα δύναται νὰ ἐπιφέρῃ καταιγίδα.

Αἱ ὑποψίαι του αὗται ἔμελλον νὰ πραγματοποιηθῶσιν.

Ὁπόταν αἱ ἅμαξαι διῆλθον τοῦ Ἄργους, οὐτινος τὰ νυκτερινὰ φῶτα ἤρχισαν ν' ἀνάπτωνται τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο διαδοχικῶς ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου τῆς Λαρίσσης, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν εἰς Ναύπλιον ἄγουσαν ὁδόν, ἐφάνησαν οἱ σκωριώδεις βράχοι ἐφ' ὧν ὑψοῦται τὸ φρούριον τοῦ Παλαμηδίου ὡς καταθλιβόμενον καὶ ἐξαφανιζόμενον ὑπὸ ἕτερόν τι ὀγκωδέστερον καὶ σκοτεινότερον Παλαμήδιον, ὡς ἄλλοτε οἱ Τιτᾶνες ἐπέθεντο τὴν Ὄσσαν τῷ Πηλίῳ. Ἀπὸ στιγμῆς δὲ εἰς στιγμήν, αἱ ἀστραπαὶ ἐσχημάτιζον ἐρυθρὰς ραβδώσεις ἐπὶ τοῦ μελανοῦ μαρμάρου, δι' οὗ κατεσκίασται τὸ ὄρος τοῦτο.

Κατὰ μῆκος τῶν Ἑλληνικῶν παραλίων, ἡ αὖρα ἐγείρεται καθ' ἑσπέρας πρὸς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, καὶ κινεῖ ἐλαφρῶς τὴν ἐπηργυρωμένην ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης μέχρι τῆς πρωΐας. Τὴν φορὰν ὅμως ταύτην ἔφερε μετὰ τῆς πόρρωθεν ἀκουομένης ἠχοῦς τῶν κυμάτων, ἅτινα κυλίονται ἐπὶ τῶν τροχάλων τῆς ὄχθης, καὶ τὸν θόρυβον τῶν ὑποκώφων βρόμων. Θὰ ἔλεγέ τις βεβαίως ὅτι βαρεῖα κανονοστοιχία κυλίεται ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς πεδιάδος. Ὥστε ἡ καταιγὶς προύχωρει, καὶ ἐν ταύτῳ πλατεῖαι σταγόνες βροχῆς, πίπτουσαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐχάνοντο ἐν τῷ πυκνῷ κονιορτῷ τῆς ὁδοῦ, παράγουσαι ὅμοιον κρότον τῷ ἐπὶ τῆς ἐσβεσμένης στάκτης πίπτοντι κατὰ σταγόνας ὕδατι.

Τότε δρόσος τις διαδεχομένη τὴν πνιγηρὰν ἀτμοσφαῖραν τοῦ οὐρανοῦ πεφορτωμένου ἠλεκτρισμοῦ, καὶ ἐρχομένη ἐκ τῆς βρεχομένης γῆς, εἰσήρχετο γλυκέως ἐν τοῖς πνεύμοσι, καὶ ἀνεζωπύρου αὐτούς.

Ἡ δὲ φυτικὴ ὕπαρξις, ἐντελῶς ἐξατμισθεῖσα καὶ ἀπομαρανθεῖσα ὑπὸ τοῦ πνιγηροῦ καύσωνος τῆς ἡμέρας, ἀναλαβοῦσα ἐκ τῆς ἀπροσδοκήτου δρόσου, διέχεεν ἄφθονον ἄρωμα καὶ ἀποκαθίστα τὴν νύκτα ἐκείνην ἐντελῶς εὐώδη.

Αἴφνης ὅμως, θραυσθέντος τροχοῦ τινος τῆς ἁμάξης ἐν ᾗ ἐπέβαινον ἡ κυρία Ἀντωνοπούλου, ἡ Δεσποινὶς Ραλοῦ καὶ ἡ παιδαγωγὸς αὐτῆς, ἐσταμάτησαν πρὸ χαίνοντος λάκκου, ἐνῷ ὁ τροχός της εἶχε κυλίσει. Τὸ ἀτύχημα τοῦτο δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχῶς σοβαρόν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἀπῃτεῖτο ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα διὰ νὰ ἐπανορθωθῇ ἡ βλάβη, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ Ναύπλιον δὲν ἀπεῖχε πολὺ καὶ ἠπειλοῦντο ὑπὸ ραγδαίας βροχῆς, ἀφῆκαν τὸν ὑπηρέτην των καὶ τὸν ἁμαξᾶν νὰ ἐπιδιορθώσουν τὴν ἅμαξαν, καὶ ἡ μὲν Σωσάννα Ραμὼ καὶ ἡ κυρία Ἀντωνοπούλου ἐκάθισαν εἰς τὸ βάθος τῆς ἑτέρας ἁμάξης, ὁ δὲ λοχαγός, ἐπειδὴ ἦτο ἀδύνατος, ἐτοποθετήθη μεταξὺ αὐτῶν. Ὁ Θεοχάρης, χάρις τῇ εὐρύτητι τῆς φουστανέλλας αὐτοῦ, ἠναγκάσθη, πρὸς μεγίστην του εὐχαρίστησιν νὰ παρακαθήσῃ τῇ Ραλοῦ καὶ ἀπέναντι ἐκείνων ἐπὶ τῆς ἐμπροσθινῆς θέσεως τῆς ἁμάξης.

Σκοτεινοτάτη νὺξ ἐπεκράτει ὑπὸ τὸ στερέωμα, τὰ δὲ νέφη ἐκάλυπτον καὶ αὐτὴν τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων. Εἰς δὲ τὸ βάθος τῆς ἁμάξης, ἧς οὐδὲ τοὺς φανοὺς ὁ ἁμαξηλάτης ἤναψεν, οἰκονομίας ἕνεκα, πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν, τὸ σκότος ἦτο τοιοῦτον, ὥστε ἡ παιδαγωγὸς εἶχεν ἀπελπισθῆ, ζητοῦσα νὰ βλέπῃ τὸ πρόσωπον τῆς μαθητρίας αὐτῆς, ἥτις ἐκάθητο ἀπέναντί της, ἀναμένουσα μόνον τὴν ἐκ τῆς λάμψεως τῶν ἀραιῶν ἀστραπῶν κάποτε στιγμιαίαν ἐμφάνισιν τῆς μορφῆς της.

Κατ' ἀρχὰς ὁ Κώστας καὶ ἡ Ραλοῦ, ὑπὸ τὸ βάρος, τίς οἶδεν, ὁποίας συγκινήσεως, διετήρουν σιωπὴν καὶ ἐντελῆ ἀκινησίαν, καὶ τοῦτο ἴσως, διότι ἀμφότεροι κατείχοντο ὑπὸ τῆς μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς σκέψεως, ἣν διεδήλωσαν διὰ κοινῆς κινήσεως τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν χειλέων.

— Ἔτσι δὲν ἦτο καὶ εἰς τὰς Μυκήνας....εἶπον ἀλλήλοις καὶ οἱ δύω.

Ἐν Ἑλλάδι, ὁπόταν δύω ἄτομα ἀπροσδοκήτως προφέρωσι τὴν αὐτὴν λέξιν, θεωρεῖται ὡς καλὸς οἰωνός, ὡς σημεῖον συμπαθοῦς ἑνώσεως τῶν ἰδεῶν, καὶ τὸ ἔθιμον τοῦ τόπου ἀπαιτεῖ, ἵνα οἱ προφέροντες ταύτην διὰ κοινῆς χειραψίας διὰ τοῦ μικροῦ αὐτῶν δακτύλου ποιήσωσι ἐνδόμυχόν τινα σπονδὴν ὑπὲρ τῆς εὐδαιμονίας των. Δοθείσης δὲ τῆς εὐκαιρίας ταύτης οἱ μικροὶ δάκτυλοι ἀμφοτέρων ἡνώθησαν ἐν τῷ ἅμα, καὶ δὲν ἐγκατέλειψαν αὐτοὺς πλέον. Μόνον δὲ καθ' ἣν στιγμὴν κατήρχετο τῆς ἁμάξης ὁ Κώστας, καὶ ἐπάτει ἐπὶ

ρισσότερον, τὴν κεφαλήν. Τὸ ἐπουλωμένον πρόσωπόν του ἔφερε τὰ ἴχνη τῆς φρικώδους ταύτης περιστάσεως. «Ναί, Κύριοι, ἔλεγε μεθ' ὑπερβαλλούσης ζωηρότητος, ἠσθάνθην τὰ κόκκαλά μου νὰ τρίζωσιν ἐντὸς τοῦ λάρυγγος τοῦ αἱμοβόρου θηρίου.» Ὑπερεῖχε πάντων τῶν συγχρόνων, ἢτο δ' ἐπὶ τούτῳ ὑπερήφανος, ἀλλ' ὡμολόγει ὅτι διῆλθε κακῶς τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμήν.

ΩΟΦΑΓΟΣ

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, Κύριός τις καταβροχθίζει 72 πρόσφατα ὠά, τὸ ἓν κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Σημειωτέον ὅτι τοῦ νέου τούτου εἴδους ὁ γαστρίμαργος ἀνανεοῖ τρὶς τῆς ἡμέρας τὸ γαστρονομικόν του γύμνασμα....

Φαίνεται ὅτι τὸ θέαμα εἶναι λίαν παθητικόν, διότι ὅλη ἡ πόλις συγκεντροῦται εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον Clarendon.

Ἀληθὴς ἀμερικανός, δὲν ἔχει οὕτω;

ΤΑ ΑΠΟΣΤΑΓΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Δυσκόλως φαντάζεταί τις τὴν ἄπειρον ποσότητα τῶν ἀπαιτουμένων ρόδων, ὅπως ἐξαχθῇ ἀξία λόγου ποσότης ἀποστάγματος.

Διὰ μίαν ὀγκίαν τοιούτου ἀποστάγματος, οἱ βιομήχανοι τῆς Νικαίας ποιοῦσι χρῆσιν 25 χιλιάδας φορὰς τοῦ βάρους τούτου εἰς πέταλα τοῦ ἄνθους.

Χρειάζονται 12 χιλ. λίτραι ρόδων διὰ μίαν λίτραν ἀποστάγματος.

Οὐδὲν ἄλλο ἀπόσταγμα ἀπαιτεῖ παρομοίαν ποσότητα ἀνθέων.

Πεντακόσιαι λίτραι ἀνθέων πορτοκαλίων παράγουσι μίαν ἀπόσταγμα, ἡ αὐτὴ ἀναλογία τηρεῖται εἰς τὰ γεράνια.

Τὸ ἔλαιον τῆς λαβάνδας δὲν ἀπαιτεῖ ἢ 100 λίτρας ἀνθέων διὰ μίαν λίτραν ἐλαίου.

ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΖΩΗΣ

Πόσον διαρκεῖ ἡ ζωὴ κατὰ τὰ διάφορα ἐπαγγέλματα;

Ἰδοὺ οἱ ἀριθμοί, οὓς δίδει ὑπομονητικὸς στατιστικός· 32 ἔτη εἰς τοὺς ἡμερομισθίους, 41 εἰς τοὺς πετροκόπους, γλύπτας, λιθογράφους καὶ στοιχειοθέτας· 44 εἰς τοὺς ὑποδηματοποιοὺς καὶ ῥάπτας, 47 εἰς τοὺς κλειθροποιοὺς καὶ σιδηρουργούς, 49 εἰς τοὺς ξυλουργούς, τέκτονας, καὶ τοὺς χρωματιστὰς τῶν πλοίων, 54 εἰς τοὺς ἀρτοποιούς, ζυθοποιοὺς καὶ κρεωπώλας, 58 εἰς τοὺς κηπουρούς.

Εἰς τὰ ἐλευθέρα ἐπαγγέλματα, 49 ἔτη ζῶσιν οἱ ἰατροί, 54 οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι, 57 οἱ καθηγηταί. Οἱ τῶν γραμμάτων καὶ οἱ ἐφημεριδογράφοι μόνον 43. Οἱ κληρικοὶ κατὰ μέσον ὅρον φθάνουσι τὸ 67 τῆς ἡλικίας των.

Ο ΚΟΚΚΙΤΗΣ

Ὁ κοκκίτης ἐγένετο ἐσχάτως τὸ ἀντικείμενον πολλῶν σκέψεων ἐκ μέρους τοῦ ἰατροσυνεδρίου, εἰς μίαν δὲ τῶν τελευταίων συνεδριάσεων αὐτοῦ ἐψήφισε τὰ ἀκολουθα.

«Ὁ κοκκίτης εἶναι σοβαρωτάτη ἀσθένεια διὰ τοὺς διετεῖς ἢ τοὺς ὁπωσδήποτε ἐξησθενημένους παῖδας.

Ἡ ἀσθένεια εἶναι μεταδοτική.

Ὅταν παρ' οἰκογενείᾳ φανῇ κροῦσμά τι, δέον ν' ἀπομονῶται ὁ προσβληθείς, ἐπὶ δεκαπενθήμερον τοὐλάχιστον μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν σπασμωδικῶν παροξυσμῶν, ἢ κάλλιον μέχρι τῆς ἐντελοῦς τοῦ βηχὸς ἐξαφανίσεως.

Ὅθεν δέον ν' ἀπομονῶνται οἱ ὑπὸ κοκκίτου προσβαλλόμενοι παῖδες. Ἡ ἀπομόνωσις ἐπιβάλλεται εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῶν παίδων».

ΚΛΗΡΙΚΟΝ ΠΑΟΙΟΝ

Κατέπλευσεν εἰς Ὀδησσὸν σκάφος φέρον τὸ ὄνομα «*Προφήτης Ἠλίας*», ἀνῆκον δ' εἰς μοναστήριον τοῦ ὄρους Ἄθω. Ἅπαν τὸ πλήρωμα ἀπὸ τοῦ πλοιάρχου μέχρι τοῦ τελευταίου ναύτου ἀπετελεῖτο ὑπὸ μοναχῶν, οἵτινες ὑπὸ τὸ θρησκευτικὸν ἔνδυμα ἐκπληροῦσι τὰ ναυτικὰ αὐτῶν καθήκοντα.

Η ΠΟΛΥΜΕΛΕΣΤΕΡΑ ΗΓΕΜΟΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Ὁ ἡγεμονίδης διάδοχος τῆς Δανίας ἀπέκτησεν ἐσχάτως καὶ ὄγδοον τέκνον, χάριεν θυγάτριον. Ἡ γέννησις αὕτη δίδει εἰς τοὺς Δανοὺς κυριάρχας τὸν τριακοστὸν ἕκτον ἔγγονον.

Τὰ ἓξ τέκνα τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλίσσης ἔχουσι νῦν τοὺς ἑξῆς κληρονόμους.

Ὁ βασιλικὸς ἡγεμονίδης, τέσσαρα ἄρρενα καὶ τέσσαρα θήλεα.

Ἡ ἡγεμονὶς τῆς Οὐαλλίας, δύω υἱοὺς καὶ τρεῖς θυγατέρας.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος, πέντε υἱοὺς καὶ δύο κόρας.

Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσσίας, τρία ἄρρενα καὶ τρία κοράσια.

Ὁ δ' ἡγεμὼν Βαλδεμὰρ δύω υἱούς.

Ἐν ὅλῳ τριάκοντα ἓξ ἔγγονοι ἢ ἐγγοναί.

Τούτοις προσθετέον μίαν δισέγγονον, τὸ πρωτότοκον τοῦ μεγάλου δουκὸς Παύλου τῆς Ῥωσσίας καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Ἀλεξάνδρας.

Προσεχῶς δ' ἀναμένεται ἕτερος γόνος, τέκνον τέκνων, τῆς Σοφίας συζύγου τοῦ διαδόχου τοῦ Ἑλληνικοῦ θρόνου.

Η ΟΜΟΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΣΥΖΥΓΩΝ

Ὁ κ. Lacage-Duthiers λίαν ἐνδιαφερόντως ἐξήτασεν ἐσχάτως περιεργότατον ὑπόμνημα τοῦ κ. Hermon Fol, ὅπερ κατέθηκεν ἐν τοῖς γραφείοις τῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων, μετὰ σειρᾶς φωτογραφιῶν παριστωσῶν νέας Ἐλβετίδας, εἰλημμένων ἐν ὥρᾳ τοῦ γάμου αὐτῶν.

Πάντες γενικῶς οἱ φυσιοδίφαι ἔχουσι παραδεχθῆ ὅτι οἱ σύζυγοι βαθμηδὸν καὶ ἐν τέλει τοῦ βίου αὐτῶν ἰδίως φθάνουσιν εἰς καταπληκτικὴν μεταξὺ ἀλλήλων ὁμοιότητα. Ἀφ' ἑτέρου δέ, παρατηρηταί τινες ἐπιπόλαιοι ἐπίστευσαν ὅτι οἱ διὰ βίου οὗτοι σύντροφοι μετεπλάττοντο συνῳδὰ τῷ κανόνι τῆς ἀντιθέσεως (διαφορᾶς χαρακτήρων) καὶ ὅτι ἕκαστος τούτων ἐκλέγει σύζυγον ὅσον τὸ δυνατὸν ἀνόμοιον τοῦ ἑαυτοῦ του. Ἐντεῦθεν δὲ ἐξάγεται ὡς πόρισμα, ὅτι ὁ συζυγικὸς βίος μεταβάλλει σημαντικῶς τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν συζύγων καὶ ὅτι ἄγει εἰς ἀξιοσημείωτον ὁμοιότητα αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ φυσικῶς πολλοὶ ἀπεδέχοντο τὰς παρατηρήσεις ταύτας ὡς ἀποδεδειγμένα γεγονότα, βασιζόμενοι ἐπὶ τοιούτων σοφῶν κατ' αὐτοὺς λογισμῶν, σχετικῶς τῇ ἐπηρείᾳ, ἣν δύναται νὰ ἔχῃ εἰς πρῶτος γάμος ἐπὶ τῶν φυσικῶν χαρακτήρων τέκνων δευτέρου τινὸς γάμου, ὁ κ. H. Fol εἶχεν ἐπιδοθῆ καὶ ὑποβάλει εἰς αὐστηρὸν ἔλεγχον τὰς τόσον εὐκόλως παραδεκτὰς γενομένας ἰδέας ταύτας. Εὗρε δὲ συνεπείᾳ τούτου ἐν ταῖς φωτογραφικαῖς εἰκόσιν, ἃς αἱ Ἐλβετίδες συνειθίζουσι νὰ κάμνωσι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου των, πολύτιμα ἴχνη, ἐξ ὧν ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ νόμος τῶν ἀντιθέσεων ὡς καὶ ὁ τῆς ὁμοιότητος οὐδόλως ἀληθεύει. Μετά τινας δὲ περιορισμοὺς αὐτοῦ οὓς δικαιολογεῖ, ὁ ἐργάτης οὗτος ἔβαλε κατὰ μέρος τὰς εἰκόνας 251 ζευγῶν, ἐξ ὧν 198 νέων καὶ 53 ἡλικιωμένων, ἃς κατέταξεν εἰς τρεῖς κατηγορίας, 1ον ἐκείνων, ὧν ἡ ὁμοιότης φθάνει τὴν μεταξὺ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς, 2ον ἐκείνων, ὧν ἡ ὁμοιότης φθάνει τὴν κατὰ μέσον ὅρον ὁμοιότητα μεταξὺ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς, καὶ 3ον ἐκείνων, ὧν ἡ ὁμοιότης εἶναι μικροτέρα τοῦ ὡς λαμβανομένου σημείου τῆς συγκρίσεως, ἢ ἐντελῶς ἀπαράβλητος· καὶ δίδωσιν ἡμῖν τὸ ἑξῆς πόρισμα τῆς ἐνδιαφερούσης ταύτης ἐργασίας του.

α'. Οἱ σύζυγοι ἐκλέγονται συνεπείᾳ τοῦ νόμου τῆς μεταξὺ αὐτῶν ὁμοιότητος, καὶ οὐχὶ τῆς τῆς ἀντιθέσεως (διαφορᾶς χαρακτήρων).

β'. Ἡ μεταξὺ ἡλικιωμένων συζύγων ὁμοιότης δὲν εἶναι γεγονὸς κτηθὲν ἀπὸ τοῦ ἀποτελέσματος τοῦ συζυγικοῦ βίου, ἀφοῦ ἡ ὁμοιότης αὕτη προϋπῆρχεν ἤδη κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γάμου καὶ ἐν ἀναλόγοις περίπου περιστάσεσιν οἷαι καὶ ἐν τῷ γήρατι τῶν συζύγων ἀπαντῶσιν.

Ὥστε ἡ σύγχρονος ἐπιστημονικὴ πρόοδος ἐπεβεβαίωσεν ὅ,τι καὶ οἱ προπάτορες ἡμῶν, προέλεγον, σχετικῶς τῇ ἐκλογῇ τῶν συζύγων: *Ἐγύρισεν ὀτέντζερες καὶ ηὗρε τὸ καπάκι.*

Η ΑΔΙΚΟΣ ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ἡ Μαρία εἶναι ὑπηρέτρια παρὰ τῇ κυρίᾳ Κρ...

Ἡμέραν δέ τινα ἐνῷ δύο τεχνῖται ζωγράφοι Ἰταλοὶ κατεγίνοντο εἰς διακόσμησιν τῆς οἰκίας, τοῖς ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ πειράξωσι τὴν Μαρίαν, διότι προσεφέρετο σκληρῶς πρὸς αὐτούς, καὶ ἑκάστοτε τοὺς ἐπέπληττε διότιδὴν διετήρουν τὴν

τῆς πλατείας τῶν Πλατάνων, ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τῆς Ῥαλοῦς:

— Ἡυχήθην, νὰ γείνῃς ταχέως σύζυγός μου.

— Καὶ ἐγὼ τὸ αὐτὸ ἠυχήθην, ὡς θὰ ἐννόησες, πλήν, φίλε μου, δὲν ἔπρεπε νὰ μοῦ τὸ εἴπῃς, διότι αἱ τοιαῦται εὐχαὶ πραγματοποιοῦνται μόνον ὁπόταν δὲν λέγωνται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Πρὸ δώδεκα ἤδη ἡμερῶν ὁ Κώστας ἐφιλοξενεῖτο παρὰ τῷ ἐξαδέλφῳ αὐτοῦ κ. Ἀντωνοπούλῳ, ἐντελῶς λησμονήσας τὴν ἐργασίαν, ἣν ὁ πατὴρ αὐτοῦ τῷ εἶχεν ἐμπιστευθῆ, ὅτε τέλος ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ παρουσία αὐτοῦ θὰ ἦτο πλέον ἀναγκαιοτάτη παρὰ τὰς ἀμπέλους αὐτοῦ.

Ἡ δὲ Δεσποινὶς Ῥαμῶ, ἀνησυχοῦσα ἐπὶ τῇ βραδύτητι τῆς λήψεως ἀπαντήσεως εἰς τὴν ἐπιστολήν, ἣν ἔγραψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἀδημονοῦσα εἰς τί ν' ἀποδώσῃ τὴν αἰτίαν ταύτην, ἐσκέπτετο νὰ ἐπανέλθωσι τάχιστα εἰς Νέαν Κόρινθον, διότι ἤρχιζε νὰ φρονῇ ὅτι ἡ παρακεκινδυνευμένη μετάβασίς των εἰς Ναύπλιον, καὶ τὰ ἐπακολουθήσαντα σοβαρὰ γεγονότα θὰ ἐπιβαρύνωσι τὴν ἀθῶαν ἄλλως συνείδησίν της, ἐπὶ τῇ ἀμφιβόλῳ ἐκβάσει τοῦ μέλλοντος τῆς ἐμπεπιστευμένης αὐτῇ μαθητρίας, περὶ ἧς μόνη αὐτὴ ἦτο προσωπικῶς ὑπεύθυνος.

Ὅντως ἡ θέσις αὐτῆς ἦτο δυσχερής.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ν' ἀναχωρήσωσι. Πρωΐαν δέ τινα, αἱ δύο νεάνιδες ἀφυπνίσθησαν ὑπὸ τοῦ χρεματισμοῦ τῶν ἵππων, οἵτινες περιέμενον πρὸ τῆς θύρας, καὶ ἀφοῦ ἡτοιμάσθησαν, ἀπεχαιρέτισαν τὴν οἰκογένειαν τοῦ κ. Ἀντωνοπούλου, ἔλαβον παρ' αὐτῆς τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θέλει ἀνταποδώσει αὐτοῖς τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην εἰς Κόρινθον, καὶ ἀσπασθέντες στόμα πρὸς στόμα κατὰ τὴν ἑλληνικὴν συνήθειαν, ἐπανέλαβον, τῇ συνοδείᾳ καὶ πάλιν τοῦ Κώστα Θεοχάρους, ὅστις τοῖς εἶχε χρησιμεύσει τὸ πρῶτον ὡς σωματοφύλαξ, τὴν πρὸς Κόρινθον ἄγουσαν.

Ἡ ὁδοιπορία αὐτῶν ὑπῆρξε λίαν εὐχάριστος καὶ ρωμαντικωτάτη καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν. Τὸ δ' ἑσπέρας ἐπορεύθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Κορομηλᾶ, ὅπου καὶ διενυκτέρευσαν, εὑρόντες τὴν κουμπάραν καὶ τὸν κουμπάραν τοῦ Θεοχάρους ἐν καλίστῃ ὑγείᾳ, τὸν δὲ μικρὸν αὐτῶν Θεμιστοκλῆν μὴ κλαίοντα πλέον, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς βαπτίσεώς του, καθ' ἃ διεβεβαίουν αὐτοῖς οἱ κουμπάροι των. Ὁ δὲ παππᾶς, μαθὼν τὴν εἰς τὸ Χαρβάτι ἄφιξιν τῶν ὁδοιπόρων, προσῆλθε καὶ αὐτὸς νὰ τοὺς χαιρετίσῃ, καὶ ἐν ταὐτῷ τοῖς ἀνεκοίνωσε τὴν φρικτὴν εἴδησιν δολοφονίας τινὸς πρὸ ὀλίγου ἀνακαλυφθείσης ὑπό τινος βοσκοῦ, καὶ τελεσθείσης ἐκεῖθεν τοῦ ὅρους.

Ὁ φόνος οὗτος διεπράχθη πρὸς ἐκδίκησιν ὑπὸ τοῦ λῃστοῦ Τασούλη, ὅστις ὑποπτευθεὶς ὅτι χωρικός τις τὸν εἶχε προδώσει, συνέλαβε τοῦτον ἐνῷ ἐκοιμᾶτο ὅλως ἡσύχως εἰς τὸ χωρίον του, τοῦ ἐφίμωσε τὸ στόμα, καὶ τὸν μετέφερεν εἰς τὰ ὄρη χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τίποτε οὐδεὶς τοῦ χωρίου, οὐδὲ ν' ἀκούσῃ τὸν ἐλάχιστον κρότον.

Μόλις δὲ περὶ τὸ λυκαυγὲς τῆς ἡμέρας ταύτης, εἷς βοσκὸς παρετήρησε πυρὰν ἀνημμένην εἰς μέρός τι τοῦ ὄρους οὐδέποτε παρ' ἀνθρώπων συχναζόμενον, καὶ πλησιάσας, ἐκ περιεργείας κινούμενος νὰ ἴδῃ τί ἦτο, ἔμεινεν ὅλως ἔκπληκτος ἐπὶ τῇ θέᾳ ἀνθρώπου δεδεμένου ἐπὶ κορμοῦ ἐλάτης, καὶ οὗτινος τὰ ἐνδύματα μουσχευμένα ἐν ἐλαίῳ ἐκαίοντο ὡς δᾴς.

Βεβαίως μετὰ τοιοῦτον πραξικόπημα ἐκ μέρους τοῦ λῃστάρχου Τασούλη, οὗτος δὲν θὰ παρέμενε πλέον ἐν τῷ νομῷ τῆς Ἀργολίδο-Κορινθίας, ἀλλὰ θὰ εἶχον ἤδη ἀπέλθει μετὰ τῆς συμμορίας αὐτοῦ πολὺ μακρὰν ἐκεῖθεν, καὶ πολὺ πιθανῶς πρός τι ἄγνωστον ἢ παράμερον ὀροπέδιον τῆς Ἀρκαδίας ἢ τῆς Μάνης. Καὶ ἐν τούτοις ὁ Κορομηλᾶς, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ζωὴν τῶν εὐγενῶν αὐτοῦ ξένων καὶ τοῦ κουμπάρου, οἵτινες ἔμελλον ν' ἀναχωρήσωσιν, ἂν καὶ αὐτὸς ἐπείθετο ὅτι οὐδεὶς κίνδυνος ἐπέκειτο, διὰ νὰ καθυσηχάσῃ ἐκείνους, καὶ ἔχῃ καὶ οὗτος τὴν συνείδησίν του ἀναπεπαυμένην, ὅτι ἐξετέλεσε μέχρι κεραίας τὰ φιλοξενικὰ καὶ κουμπαρικὰ αὐτοῦ καθήκοντα, ὁπλισθεὶς ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, συνώδευσε τὰς δεσποινίδας καὶ τὸν Θεοχάρην μέχρι τοῦ χανίου Δερβενάκι, ὅπου ἦτο καὶ ὁ σταθμὸς τῶν χωροφυλάκων Δημητρίου καὶ Νικολάου.

Ἐνταῦθα ἐσταμάτησαν διὰ νὰ περιποιηθῶσι τοὺς ἵππους των καὶ τοῖς δώσωσι τροφήν.

Ἀφοῦ δὲ ἀνεπαύθησαν ἐπ' ὀλίγον καὶ ἀπεχαιρέτισαν τὸν κ. Κορομηλᾶν, ἡ Σωσάννα καὶ ἡ Ῥαλοῦ ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των μετὰ τοῦ Κώστα, πότε ἀστειευόμενοι καὶ πότε σεβαρῶς συζητοῦντες, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τῶν δύω χωροφυλάκων, οἵτινες ἀνεδέχθησαν νὰ συνοδεύσωσιν αὐτοὺς μέχρι τῆς παλαιᾶς Κορίνθου.

Ἡ ἀπὸ τοῦ χανίου τούτου μέχρι τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου ὁδοιπορία, ἐξετελέσθη ἐν ἡσυχίᾳ καὶ ἄνευ τοῦ ἐλαχίστου ἀπευκταίου, πλὴν μόνον ἠναγκάσθησαν, συνεπείᾳ τῆς τελευταίας ἐκραγείσης θυέλλης, καθ' ἣν ἐπλημμύρησεν ὑδάτων τὸ Κουτζαμάτι, νὰ τραπῶσιν ἑτέραν ὁδόν, προτιμήσαντες ἀτραπόν τινα πρὸς τοὺς ἀγρούς, ἀντὶ ν' ἀκολουθήσωσι τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ πεδιὰς ἄπασα ἦτο κεκαλυμμένη ἐξ ἀμπέλων, τῶν πλείστων τρυγημένων, εἴς τινα δὲ μέρη αὐτῆς, δυστυχεῖς τινες χωρικοὶ κατεγίνοντο νὰ διασώσωσι λείψανά τινα τῆς συγκομιδῆς των, ἅτινα ἡ αἰφνιδίως ἐπελθοῦσα βροχὴ εἶχε παρασύρει καὶ καταλασπώσει. Ἐξήπλουν δὲ ἐκ νέου ἐπὶ κατωφεροῦς ἐδάφους καὶ προσηλίου, τὴν κατὰ σωρείας συλλεγομένην οὕτω σταφίδα των, ἵνα τὴν στεγνώσουν καὶ ἀποφύγουν μέρος τῆς καταστροφῆς.

Ἡ σταφὶς ἐν Ἑλλάδι εἶναι τὸ πολυτιμώτερον προϊὸν τοῦ τόπου, διὰ τὸ ὁποῖον πάντες δίδουσι τὴν μεγίστην προσοχήν. Ἐν τούτοις ὅμως ὑπάρχει ὁ ἐκ τῆς βροχῆς μέγιστος κίνδυνος, διότι ἂν τοιαύτη ἐπέλθῃ καθ' ἣν ὥραν ὁ καρπὸς εἶναι ἐστρωμένος ἐπὶ τῆς γῆς πρὸς ἀποξήρανσιν, σήπεται καὶ καταστρέφεται, ἢ ὑποτιμᾶται σπουδαίως ἡ ἀξία αὐτοῦ.

Ἀναντιρρήτως, ἡ τύχη ἐμειδία τῷ Θεοχάρῃ, διότι ἡ εἰς Ναύπλιον διαμονὴ αὐτοῦ, ἀντὶ νὰ βλάψῃ τὰ συμφέροντα δι' ἃ εἶχε ἐπιφορτισθῆ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μᾶλλον τὰ εἶχε σώσει. Ἡ δὲ ἀκηδεία αὐτοῦ περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν πατρικῶν του καθηκόντων, ἔμελλεν ἤδη, συνεπείᾳ περιστάσεως ὅλως ἐκτάκτου, νὰ ἐκληφθῇ ὡς μεγάλη ἱκανότης καὶ δραστηρία ἐνέργεια.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἐν τῇ ζωῇ τὰ συμβάντα διαδέχονται ἄλληλα καλὰ καὶ κακά, κατὰ σειράν, ὡς διατυπόνει αὐτὰ ἡ ἑξῆς παροιμία, «*Χαραὶ καὶ θλίψεις ὁμοιάζουσι τὰ κεράσια, ἐκ τῶν ὁποίων λαμβάνει τις πάντοτε πλείονα τοῦ ἑνὸς διὰ μιᾶς*».

Συνεπῶς ὁ Κώστας ὑπῆρξεν εὐτυχὴς εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο, διότι ἡ τυχαία ἀναβολὴ τοῦ τρυγητοῦ τῶν σταφιδαμπέλων του, διέσωσε μεγάλως τὰ συμφέροντα τοῦ πατρός του.

Ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ πεπρωμένον ὡδήγησεν αὐτὸν εἰς συνάντησιν κόρης, ἐξ ἧς ἐπέστρεφεν ὅλως περιχαρής.

ἀπαιτουμένην καθαριότητα ἐν τῷ οἴκῳ. Ἐσκέφθησαν λοιπὸν διὰ τῆς γραφίδος των νὰ παραστήσωσι τὸν καθρέπτην τεθραυσμένον.

Ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον.

Εἰσελθοῦσα ἡ ὑπηρέτρια ἤρξατο νὰ κραυγάζῃ καὶ ἀπειλῇ τοὺς ζωγράφους.

Οὗτοι ἐγέλων, ἐνῷ ἡ ὑπηρέτρια ἠγανάκτει λέγουσα:

— Τώρα νὰ φωνάξω τὸν ἀφέντην, νὰ ἰδῆτε σεῖς!

— Στάσου καὶ θὰ τὸν διορθώσωμεν, εἶπον αὐθωρεὶ οἱ τεχνῖται.

Καὶ ἀμέσως διὰ τοῦ μανδηλίου καὶ ὀλίγου ὕδατος, ἀφῄρεσαν τὰς γραμμὰς ἐκ τοῦ καθρέπτου ὅστις ἐφάνη ἐντελῶς σῶος!

— Ἡ Μαρία ἐξεπλάγη.

— Καὶ πῶς τὸ ἐκάμετε; ἐρωτᾷ.

— Ἰδού, ἀλλὰ νὰ μὴ μᾶς ἐπιπλήττῃς πλέον. Λαμβάνεις τεμάχιον λεπτοῦ σάπωνος, ἰδίως μαύρου, καὶ χαράττεις ἐπὶ τῆς ὑέλου λεπτὰς γραμμάς, αἵτινες θὰ καταλήγουν εἰς χονδράς, ἡ δὲ ἀντανάκλασις κάμνει ὁ καθρέπτης νὰ φαίνηται τεθραυσμένος.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Λύσις τοῦ 4ου Κινεζικοῦ αἰνίγματος

Η ΣΚΙΑ

Ἔλυσαν δ' αὐτὸ οἱ Κύριοι:

1. Ἰάκωβος Ρενουάρδος, ἐξ Ἀθηνῶν.—2. Βασίλ. Στράγγας, ἐκ Πύργου.—3. Κλεοπάτρα Στίνη, ἐξ Ἀθηνῶν.—4. Demetrius Ghédéon, ingenieur, ἐξ Ἀθηνῶν, — καὶ 5 ὁ Ν. Σολιώτης ἐξ Αἰγίου.

Συνεπῶς τὸ ὑποσχεθὲν δῶρον θὰ λάβῃ ὁ πρῶτος λύσας τὸ αἴνιγμα κ. Ἰακ. Ρενουάρδος.

5ον

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Ἡ Δεσποινὶς Λιλὴ παρευρεθεῖσα προχθὲς εἰς τοὺς γάμους τῆς φίλης της Εὐανθίας, ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ δίσκου, διὰ μὲν τῆς μιᾶς χειρὸς ζυγὸν τινα ἀριθμὸν κομφέτων, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας μονὸν ἀριθμόν.

Διὰ ποίας χειρὸς ἔλαβε τὸν ζυγὸν καὶ διὰ ποίας τὸν μονὸν ἀριθμόν;

6ον

ΑΙΝΙΓΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

Ἀσπρίζω	*Ὡραΐζω*
Μαυρίζω	*Ἀσχημίζω*
Λερόνω	*Φωτίζω*
Μαλόνω	*Σκοτίζω*
Καπνίζω	*Φορεύω*
Συγγύζω	*Γιατρεύω.*

Τί εἶμαι;

Ὁ πρῶτος λύτης ἀμφοτέρων τῶν ἄνωθι αἰνιγμάτων λαμβάνει ὡς δῶρον ἐν ὡραῖον ἀντικείμενον ἀξίας μέχρι 5 δραχμῶν.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,,

Ρ. Π. Μελιγαλᾶ. Σᾶς ἐνεγράψαμεν. Φροντίσατε καὶ ἄλλους. — Ε. Π. Σ. Λεωνίδιον. Ἐλάβομεν ἐπιταγὴν εὐχαριστοῦμεν ἐνεγράψαμεν ὅλους, καὶ ἀπεστείλαμεν σειράς.—Ι. Σ. Ἀταλάντην. Παραγγελίαι σας ἐξετελέσθησαν παραδοθεῖσαι μετὰ λογαριασμοῦ ὑποδειχθέντι προσώπῳ.—Κ. Ν. Ληξούριον. Ἐνεγράψαμεν φίλον Χ. Σ. ἀπόδειξις στέλλεται σὺν παρόντι φύλλῳ. Δῶρα αὔριον. Εὐχαριστοῦμεν, πλὴν ἐστὲ βέβαιοι ὅτι ἡ Φύσις βασιλεύει καὶ βασιλεύσει ὡς θὰ τὴν βλέπετε βεβαίως.—Α. Π. Σύρον. Συστημένην ἐλάβομεν. Ἀποδείξεις σᾶς ἀπεστείλαμεν καὶ εὐχαριστοῦμεν πολύ. Ἐνεργήσατε παρακαλοῦμεν γραφόμενά μας. — Ν. Α. Σ. Σύρον. Ἐνεγράψαμεν ὑμᾶς συνδρομητήν, ἀπόδειξίς σας φέρει ἀριθμὸν 216. — Κ. Α. Θήραν. Ἐπιταγὴν ἐλάβομεν. Ἀπόδειξίς σας φέρει ἀριθμὸν 223. Ἐνεργήσατε.— Ι. Κ. Μύκωνον. Ἐλάβομεν συνδρομήν σας εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξίς σας φέρει ἀριθμὸν 224 ὃν δέον φυλάξητε διὰ κληρώσεις. — Χ. Σ. Κύθηρα. Ἐλάβομεν καὶ εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξίς σας φέρει ἀριθμὸν 225 ἣν ἀποστέλλομεν σὺν παρόντι φύλλῳ. Δῶρα προσεχῶς.—Ο. Ρ. Πύργον. Συνδρομήν σας ἐλάβομεν εὐχαριστοῦμεν. Ἀπόδειξις στέλλεται σὺν παρόντι φύλλῳ. — Α. Σ. Ἑρμιόνην. Συλλογὴ αἰτηθεῖσα σπόρων ἐκτάκτων ἀνθέων διὰ κινητὸν κῆπον τιμᾶται 10 δρ. Ἀπαντήσατε.—Β. Σ. Πύργον. Ἐπιταγὴν ἐλάβομεν εὐχαριστοῦμεν Συγχαιρόμεθα λύσιν αἰνίγματος. Ἀναμένομεν ἐνεργείας σας αὐτόθι. — Α. Π. Ηαξούς, ἐλάβομεν ἐπιταγὴν καὶ ἐνεγράψαμεν ὅλους εὐχαριστοῦντες ὑμᾶς ἐγκαρδίως δι' ἐκτίμησιν Φύσεως. Σειρὰς ἀπεστείλαμεν. Ἀποδείξεις δὲ μετὰ παρόντος φύλλου.—Ν.Α.Β. Μιτυλήνην. Ἐλάβομεν συστημένην καὶ σᾶς ἐνεγράψαμεν εὐχαρίστως μετὰ φίλου Ν. Α. Ἀποδείξεις ἀπεστείλαμεν ταχυδρομικῶς. Ἀναμένομεν ἀπάντησιν.

ΕΙΣ ΠΡΟΣΟΧΗΝ!

Ὁ ἐγγράφων **1** συνδρομητὴν εἰς τὴν «Φύσιν», λαμβάνει ἐγγράφως **τὰς εὐχαριστήσεις μας.**

Ὁ ἐγγράφων **2—3** συνδρομητάς, λαμβάνει ὡς δῶρον **μίαν ὡραίαν εἰκόνα.**

Ὁ ἐγγράφων **5—6** συνδρομητάς, λαμβάνει **ἓν ὡραῖον βιβλίον εἰκονογραφημένον.**

Ὁ ἐγγράφων **12—14** λαμβάνει **ἕνα ὡραῖον λαιμοδέτην Nouveauté καὶ τὴν Φύσιν ἐπὶ ἓν ἔτος.**

Ὁ ἐγγράφων **15** συνδρομητάς, **ὅλα ἐν γένει τ' ἀνωτέρω.**

Καὶ ὁ ἐγγράφων πλείονας τούτων, **ἀφίεται εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Φύσεως.**

Ἐννοεῖται δέ, ὅτι αἱ συνδρομαὶ δέον νὰ προπληρόνωνται.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἀποτείνονται ἐγγράφως πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Φύσεως, ὡς καὶ οἱ ἀποστέλλοντες πρὸς αὐτὴν τὴν συνδρομήν των, καὶ οἱ αἰτοῦντες παντοειδεῖς παρ' αὐτῆς πληροφορίας, νὰ ἀναγινώσκωσι τὰς Ἀνταποκρίσεις τῆς Φύσεως ἔνθα θὰ εὑρίσκωσι τὴν σχετικὴν ἀπάντησιν.

Πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς «ΦΥΣΕΩΣ»

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Φύσεως» ἀναδέχεται τὴν προμήθειαν οἱουδήποτε ἀντικειμένου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἀποστολὴν αὐτοῦ ἐπὶ προμηθείᾳ 5 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

Πᾶσα αἴτησις δέον νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου τοῦ ἀντικειμένου καὶ τῶν ἐξόδων τῆς ἀποστολῆς.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΛΕΩΝΗ